

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 25/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou Mgr. Martinou Chorváthovou, A. Kmeťa 28, Martin, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv

podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 24 Sa 38/2016 z 29. mája 2017 zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného Okresného úradu Žilina, odboru opravných prostriedkov, referátu vnútorných vecí (ďalej len „žalovaný“) č. OÚ-ZA-OOP1-2016/019174/TOT z 19. mája 2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie o priestupku Okresného úradu Martin, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OÚ-MT-OVVS-2016/001582/467/15/C, OÚ-MT_OVVS-2016/001573/476/15/C, OÚ-MT-OVVS-2016/001572/477/15/C z 12. januára 2016. Uvedeným rozhodnutím správny orgán prvého stupňa uznal sťažovateľa vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), skutkovú podstatu ktorého naplnil tým, že 27. augusta 2015 v čase medzi 16.00 h a 17.10 h, keď prebiehalo stretnutie sťažovateľa s jeho maloletou dcérou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], po tom, čo matka maloletej ([REDACTED], [REDACTED], narodená v roku 1988) upozornila sťažovateľa, aby nesypal dcére piesok na nohy, pretože bude mať špinavé veci, a išla k nemu s tým, že styk obvineného s dcérou ukončuje, sťažovateľ jej hodil do tváre piesok a následne ju fyzicky napadol tak, že ju udräl pravou rukou do tváre na ľavé líce, pričom spadla na chrbát, následkom čoho jej sťažovateľ spôsobil podľa ambulantného záznamu z ortopedickej kliniky, úrazovej ambulancie Univerzitnej nemocnice Martin vystaveného 27. augusta 2015 o 18.03 h [REDACTED], [REDACTED], úrazovým chirurgom, zranenie, a to bolesti hlavy frontálne a occipitálne, kontúzne ložisko frontálne a occipitálne, exkoriáciu na ľavom líci dĺžky 5 cm bez vystavenia práceneschopnosti, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním a drobným ublížením na zdraví, za čo mu správny orgán prvého stupňa

uložil pokarhanie a zaviazal ho k povinnosti uhradiť trovy konania v sume 16 € do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Následne krajský súd rozsudkom sp. zn. 24 Sa 38/2016 z 5. septembra 2017 nevyhovel žiadosti sťažovateľa o doručenie písomného prekladu rozsudku krajského súdu sp. zn. 24 Sa 38/2016 z 29. mája 2017.

Proti týmto rozsudkom krajského súdu podal sťažovateľ kasačné sťažnosti, o ktorých najvyšší súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019 rozhodol tak, že ich zamietol a účastníkom konania nepriznal nárok na náhradu trov kasačného konania.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v prvom rade namieta, že v napadnutom rozhodnutí sa najvyšší súd stotožnil s rozhodnutím krajského súdu, že správny orgán prvého stupňa, ako i odvolací správny orgán postupovali v intenciách právnych noriem, vo veci si zadovážili relevantné podklady na vydanie rozhodnutí a svoje skutkové zistenia a právne závery v odôvodnení svojich rozhodnutí aj náležite odôvodnili, a preto ich rozhodnutia treba považovať za skutkovo a právne správne, a teda súladné so zákonom. Sťažovateľ s uvedeným záverom najvyššieho súdu nesúhlasí, keďže podľa jeho názoru správny orgán nezistil presne a úplne skutočný stav veci. Podľa názoru sťažovateľa tým, že sa najvyšší súd stotožnil so svojvoľným hodnotením dôkazov krajským súdom, bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 dohovoru.

Sťažovateľ taktiež namieta, že v napadnutom rozhodnutí sa najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu, že rozhodnutie správneho orgánu nie je potrebné sťažovateľovi preložiť do jazyka, ktorému rozumie, a postačuje, že do konania bol pribratý tlmočník, čím bolo podľa názoru sťažovateľa porušené jeho základné právo podľa čl. 47 ods. 3 a 4 ústavy.

4. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019 došlo tým, že sa najvyšší súd stotožnil so svojvoľným hodnotením dôkazov krajským súdom, ako aj tým, že sa najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu, že rozhodnutie správneho

orgánu nie je potrebné sťažovateľovi preložiť do jazyka, ktorému rozumie, a postačuje, že do konania bol pribratý tlmočník.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základne právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd Rozsudkom Najvyššieho súd SR zo dňa 23.01.2019 sp. zn. 7Sžk/44/2017, 7Sžk/48/2017 bolo porušené.

Základné právo sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 2, 3, 4 Ústavy SR Rozsudkom Najvyššieho súd SR zo dňa 23.01.2019 sp. zn. 7Sžk/44/2017, 7Sžk/48/2017 bolo porušené.

Rozsudok Najvyššieho súd SR zo dňa 23.01.2019 sp. zn. 7Sžk/44/2017, 7Sžk/48/2017 zrušuje a vec v r a c i a Najvyššiemu sudu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000, - EUR, ktoré je Najvyšší súd SR povinný mu vyplatiť v lehote do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania pred Ústavným súdom vo výške 325,42 EUR, ktoré sú Okresný súd v Martine a Krajský súd Žilina povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet právneho zástupcu Mgr. Martiny Chorváthovej, advokátky v Martine, do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia...“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

13.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13.2 Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

14.1 Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

14.2 Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

14.3 Podľa čl. 47 ods. 4 ústavy kto vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa vedie konanie podľa odseku 2, má právo na tlmočníka.

15. Článok 6 dohovoru znie:

„1. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

2. Každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

3. Každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.“

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

16. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovo podanie je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

17. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2, 3 a 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil so svojvoľným hodnotením dôkazov krajským súdom, ako aj tým, že sa najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu, že rozhodnutie správneho orgánu nie je potrebné sťažovateľovi preložiť do jazyka, ktorému rozumie, a postačuje, že do konania bol pribratý tlmočník.

18. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

19. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné

náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

21. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019).

22. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné

a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

23. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

24. V obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnom práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a ich prípadné porušenie je preto potrebné posudzovať spoločne.

25. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k ním namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019.

26. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil so svojvoľným hodnotením dôkazov krajským súdom.

27. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019 vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu v podstatnom uviedol, že skutkové okolnosti daného prípadu potvrdzujú, že sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch na tom skutkovom základe, že 27. augusta 2015 v čase medzi 16.00 h a 17.10 h, keď prebiehalo stretnutie sťažovateľa s jeho maloletou dcérou [REDACTED], po tom, čo matka maloletej ([REDACTED]) upozornila sťažovateľa, aby nesypal dcére piesok

na nohy, pretože bude mať špinavé veci, a išla k nemu s tým, že styk sťažovateľa s dcérou ukončuje, sťažovateľ jej hodil do tváre piesok a následne ju fyzicky napadol tak, že ju udrrel pravou rukou do tváre na ľavé líce, pričom spadla na chrbát, následkom čoho jej sťažovateľ spôsobil podľa ambulantného záznamu z ortopedickej kliniky, úrazovej ambulancie Univerzitnej nemocnice Martin vystaveného 27. augusta 2015 o 18.03 h [REDACTED], úrazovým chirurgom, zranenie, a to bolesti hlavy frontálne a occipitálne, kontúzne ložisko frontálne a occipitálne, exkoriáciu na ľavom líci dĺžky 5 cm bez vystavenia práceneschopnosti. Správne orgány hodnotili ublíženie na zdraví spôsobené [REDACTED] ako drobné ublíženie na zdraví, ktoré jej spôsobil sťažovateľ, a dospeli k záveru, že sťažovateľ úmyselne narušil občianske spolunažívanie.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, najvyšší súd zhodne s názorom krajského súdu konštatoval, že skutkový záver, ku ktorému na základe vykonaného dokazovania dospeli správne orgány oboch stupňov, a to, že sťažovateľ sa 27. augusta 2015 v priebehu jeho stretnutia s maloletou dcérou [REDACTED] za prítomnosti matky dieťaťa dopustil hrubého správania proti matke dieťaťa, čím jej spôsobil drobné ublíženie na zdraví, čím naplnil znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, je logickým záverom majúcim podklad vo vykonanom dokazovaní, a poukázal na skutočnosť, že uvedené skutkové zistenia nepoprel ani sťažovateľ.

Vo vzťahu k sťažovateľovej kasačnej námietke, že v danom prípade nebolo vykonané dokazovanie dostatočne, nebol zistený skutočný stav veci, namietajúc vzťah svedka k poškodenej, neobjektívne lekárske potvrdenie, najvyšší súd, vychádzajúc zo skutkových zistení, považoval námietky sťažovateľa za účelové a zavádzajúce s cieľom vyhnúť sa svojej zodpovednosti za spáchaný priestupok. V danom prípade najvyšší súd nezistil také objektívne okolnosti, ktoré by preukázali dôvodnosť tvrdení sťažovateľa. Podľa názoru najvyššieho súdu správny orgán prvého stupňa v priebehu objasňovania priestupku a vykonaného dokazovania riadne zistil skutkový stav. Dokazovanie vykonáva správny orgán, ktorý je oprávnený rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Úlohou správneho orgánu je vyhodnotiť dôkazy v prospech i v neprospech obvineného z priestupku a vyhodnotením vykonaných dôkazov na základe ich voľného hodnotenia rozhodnúť, či vykonané dôkazy sú dostatočné na preukázanie zodpovednosti za priestupok.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a procesného postupu predchádzajúceho jeho vydaniu konštatoval, že záver, ktorý správny orgán v prvostupňovom správnom rozhodnutí zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný v druhostupňovom správnom rozhodnutí ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o priestupkoch. Aj podľa názoru najvyššieho súdu správne orgány oboch stupňov sa vecou náležite zaoberali, vo veci vykonali dokazovanie v zákonom rámci v dostatočnom rozsahu, zistili riadne skutočný stav a v odôvodnení rozhodnutí v súlade so zákonom uviedli dôvody svojho rozhodnutia.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s argumentáciou krajského súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľa, ktorými namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného z dôvodov, že v danom prípade nebol náležite zistený skutkový stav veci, správne orgány nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy s predložením návrhu na doplnenie dokazovania. Podľa názoru najvyššieho súdu sa krajský súd s námietkami sťažovateľa náležite vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 24 Sa 38/2016 z 29. mája 2017 v bodoch 21 a nasl. (s. 8 – 9), a preto najvyšší súd, stotožniac sa s konštatáciou krajského súdu, ďalej len na túto poukázal.

28. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (v spojení s právnymi závermi krajského súdu, s ktorými sa najvyšší súd identifikoval a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na ne poukázal), bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia najvyššieho súdu ďalej analyzovať, pretože sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, konštatuje ústavný súd ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.

Podľa ústavného súdu sa najvyšší súd vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody na zamietnutie kasačnej sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu. Odpoveď najvyššieho súdu hodnotí ústavný súd ako dostatočnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Možno tak konštatovať, že zamietnutie kasačnej sťažnosti sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera

jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

29. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

30. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

31. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 a 4 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

32. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho práv podľa čl. 47 ods. 3 a 4 ústavy, sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil s názorom krajského súdu, že rozhodnutie správneho

orgánu nie je potrebné sťažovateľovi preložiť do jazyka, ktorému rozumie, a postačuje, že do konania bol pribratý tlmočník.

33. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019 považoval za neodôvodnenú námietku sťažovateľa, že rozhodnutia správnych orgánov mu neboli doručené v jazyku, ktorému rozumie. Najvyšší súd konštatoval, že z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, jednoznačne vyplýva, že konanie súdneho prieskumu, ako aj správne konanie boli vykonané za účasti pribratého tlmočníka, čím bolo realizované právo sťažovateľa ako účastníka súdneho, ako aj správneho konania konať pred súdom i správnym orgánom v jazyku, ktorému rozumie. Podľa názoru najvyššieho súdu sa krajský súd k tejto námietke taktiež náležite vyjadril v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku sp. zn. 24 Sa 38/2016 z 29. mája 2017 v bode 22.

Najvyšší súd sa stotožnil s konštatáciou krajského súdu, že právo na tlmočníka nie je absolútne a nevyplýva z neho, že rozhodnutia správnych orgánov majú byť preložené do jazyka, ktorému obvinený rozumie. Povinnosť správnych orgánov zabezpečiť obvinenému preklad rozhodnutia nevyplýva zo žiadnych ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov ani zákona o priestupkoch a nezakotvuje ho ani ústava.

Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že k právnej otázke porušenia práva účastníka konať v jazyku, ktorému účastník rozumie, doručením rozhodnutia v slovenskom jazyku už dal odpoveď vo svojej judikatúre najvyšší súd. Najvyšší súd napr. v uznesení sp. zn. 10 Sža 10/2016 poukázal na závery rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sža 24/2008 z 21. októbra 2008, v zmysle ktorých z ústavy nemožno bez ďalšieho vyvodiť povinnosť súdov, aby zabezpečovali preklad písomností, ktoré sú výsledkom ich konania, do jazyka účastníka konania, ktorý neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie, pokiaľ v priebehu konania súd konal s účastníkom konania v prítomnosti tlmočníka, resp. pokiaľ je účastníkovi zrejmý účel, ale aj výsledok konania. V tejto súvislosti najvyšší súd v citovanom rozhodnutí taktiež poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 114/03 z 13. augusta 2003, ktorý k námietke sťažovateľky, aby jej boli preložené všetky listiny súvisiace s konaním o vydanie do cudziny do jej materinského

jazyka, uviedol, že takáto požiadavka netvorí obsah práva podľa čl. 47 ods. 4 ústavy. Postačuje, že sťažovateľka bola oboznámená s účelom konania o vydanie do cudziny, s podstatou žiadosti o vydanie, dostala príležitosť sa k tejto žiadosti a k účelu celého konania vyjadriť.

V citovanom rozhodnutí dal najvyšší súd v tejto súvislosti do pozornosti taktiež uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 7/2006 z 19. decembra 2006, podľa ktorého z ústavy a dohovoru nemožno bez ďalšieho vyvodit' povinnosť orgánov činných v trestnom konaní konať v inom než úradnom slovenskom jazyku, ale ani povinnosť uvedených orgánov zabezpečovať pre procesné strany preklad písomnosti, ktoré sú predmetom alebo výsledkom ich konania, do jazyka strany, ktorá neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie. Povinnosťou obhajcu je, aby osobe, ktorú obhajuje a ktorá neovláda jazyk, v ktorom sa trestné konanie vedie, v rámci účinnej právnej pomoci, ktorú je povinný poskytnúť v prípade potreby, zabezpečil preklad písomnosti do jazyka materinského alebo do jazyka, ktorý ovláda.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019 taktiež poukázal na svoje uznesenie sp. zn. 3 Tost 12/2013 z 24. apríla 2013, v ktorom konštatoval, že v zmysle zaužívanej judikatúry právo používať jazyk, ktorému dotknutá osoba rozumie, nezakladá právo na zasielanie rozhodnutí a iných písomností vydaných v rámci trestného konania v slovenskom jazyku v preklade do jazyka, ktorému táto osoba rozumie. Písomnosti vydané v rámci trestného konania v slovenskom jazyku v súvislosti s konaním súdu doručujú súdy procesným stranám, ktoré neovládajú tento jazyk, bez prekladu do ich materinského jazyka (R 42/1976). Z ústavy s dohovoru nemožno bez ďalšieho vyvodit' povinnosť orgánov činných v trestnom konaní konať v inom než v úradnom slovenskom jazyku, ale ani povinnosť uvedených orgánov zabezpečovať pre procesné strany preklad písomností, ktoré sú predmetom alebo výsledkom ich konania, do jazyka strany, ktorá neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie (R NS SR 2 To 7/2006).

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019 dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že práva sťažovateľa neboli porušené, keď mu rozhodnutia správnych orgánov boli doručené len v slovenskom jazyku.

34. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že najvyšší súd sa zrozumiteľným a dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľa, predmetom ktorej bolo tvrdenie o porušení základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a 4 ústavy v súvislosti s nedoručením písomného prekladu rozhodnutí správnych orgánov. Najvyšší súd zhodne s krajským súdom zaujal k nastolenému problému názor, že sťažovateľovi bol v konaní pred správnymi orgánmi zabezpečený tlmočník, čím mu bola zabezpečená možnosť adekvátne, efektívne a účelne uplatňovať svoje práva v jazyku, ktorému rozumie. Najvyšší súd na podporu svojich záverov poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 114/03 z 13. augusta 2003, ako aj na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu.

35. Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa konštatuje, že používanie materinského jazyka, resp. jazyka, ktorému účastník konania rozumie, je naplnením princípu rovnosti účastníkov konania, ktorý vyplýva z čl. 47 ods. 3 ústavy. Uplatnenie tohto práva v súdnej praxi najčastejšie vyvoláva potrebu zabezpečiť prítomnosť tlmočníka v konaní v súlade s čl. 47 ods. 4 ústavy. Ústavný súd považuje, zohľadňujúc všetky okolnosti danej veci, za dostatočné na zachovanie označených práv sťažovateľa, že mu bol zabezpečený tlmočník, prostredníctvom ktorého bol sťažovateľ oboznámený s priebehom konania pred správnymi orgánmi, ako aj s rozhodnutiami správnych orgánov a ich stručným odôvodnením (m. m. I. ÚS 579/2016).

36. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a 4 ústavy, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom základných práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

37. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 47

ods. 3 a 4 ústavy rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

38. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentuje akékoľvek uvedenie dôvodov, resp. odôvodnenie toho, v čom by malo podľa názoru sťažovateľa porušenie označených práv sťažovateľa spočívať.

39. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je zastúpený právnu zástupkyňou, v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv [požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

40. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžk 44/2017, 7 Sžk 48/2017 z 23. januára 2019 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

41. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

42. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu